

Dispozitivul

Nomenclatura combinată care constituie anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (CE) nr. 1719/2005 al Comisiei din 27 octombrie 2005, trebuie interpretată în sensul că combinezoane tip sac precum cele în discuție în acțiunea principală trebuie clasificate la subpoziția 6209 20 00 ca „îmbrăcăminte și accesorii de îmbrăcăminte pentru sugari din bumbac” dacă, având în vedere dimensiunile lor, acestea se potrivesc unor copii a căror înălțime nu depășește 86 cm. Dacă această situație nu se regăsește în speță, produsele menționate trebuie clasificate la subpoziția 6211 42 90 ca „alte articole de îmbrăcăminte, pentru femei sau fete, din bumbac”.

(¹) JO C 25 din 28.01.2011.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Oberösterreich (Austria) la 1 august 2012 — Corinna Prinz-Stremitzer, Susanne Sokoll-Seebacher

(Cauza C-367/12)

(2012/C 331/20)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Oberösterreich

Părțile din acțiunea principală

Reclamante: Corinna Prinz-Stremitzer, Susanne Sokoll-Seebacher

Celelalte părți la procedură: Tanja Lang, Susanna Zehetner

Întrebările preliminare

1. Principiul legalității prevăzut la articolul 16 din Carta drepturilor fundamentale și/sau obligația de transparență prevăzută la articolul 49 TFUE se opun unei norme naționale precum dispoziția de la articolul 10 alineatul (2) a treia teză din Legea austriacă privind farmaciile, în discuție în acțiunea principală, care nu reglementează criteriul necesității înființării unei farmacii publice în mod direct, nici măcar în ceea ce privește caracteristicile esențiale, ci lasă concretizarea aspectelor relevante ale conținutului acestuia în seama jurisprudenței naționale, întrucât astfel nu este exclus faptul ca persoanele interesate din Austria, individual sau în ansamblu, să dobândească un avantaj concurențial semnificativ în raport cu cetățenii altor state membre?

2. În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare: articolul 49 TFUE se opune unei norme naționale precum cea de la articolul 10 alineatul (2) a treia teză din Legea privind farmaciile care stabilește în ceea ce privește criteriul esențial al examinării necesității înființării unei farmacii o limită fixă de 5 500 de persoane, fără ca legea să prevadă o posibilitate de derogare de la această normă de bază, întrucât astfel, *de facto*, nu este garantată (în mod automat) atingerea coerentă a obiectivelor în sensul punctelor 98-101 din Hotărârea Curții din 1 iunie 2010, C-570/07 (¹)?

3. În cazul în care și răspunsul la a doua întrebare este unul negativ: articolul 49 TFUE și/sau articolul 47 din Carta europeană a drepturilor fundamentale se opun unei norme precum cea de la articolul 10 alineatul (2) a treia teză din Legea privind farmaciile, din care, în temeiul jurisprudenței instanțelor supreme naționale cu privire la problema examinării necesității înființării unei farmacii, rezultă și alte criterii detaliate — precum prioritatea temporală a cererii, efectul de blocare pe care procedura în curs îl are asupra cererilor ulterioare, o perioadă de interdicție de doi ani în cazul respingerii cererii, criteriul pentru stabilirea „locuitorilor permanenți”, pe de o parte, și a „clienților în tranzit”, pe de altă parte, precum și pentru separarea numărului de potențiali clienți în cazul în care pe o rază de 4 km se intersectează două sau mai multe farmacii etc. — întrucât astfel nu se permite ca regulă generală aplicarea previzibilă și predictibilă a acestei prevederi într-un termen corespunzător, iar, pentru acest motiv (a se vedea Hotărârea Curții din 1 iunie 2010, C-570/07, punctele 98-101 și 114-125), se poate constata inexistența caracterului adecvat al acesteia în ceea ce privește necesitatea coerenței atingerii obiectivelor și/sau neasigurarea *de facto* a unui serviciu farmaceutic adecvat și/sau tendința de discriminare între persoanele interesate din Austria sau între acestea și persoanele interesate din alte state membre?

(¹) Hotărârea Curții din 1 iunie 2010 (C-570/07 și C-571/07, Rep., p. I-4629)

Recurs introdus la 8 august 2012 de Environmental Manufacturing LLP împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a patra) din 22 mai 2012 în cauza T-570/10, Environmental Manufacturing LLP/Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

(Cauza C-383/12 P)

(2012/C 331/21)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Environmental Manufacturing LLP (reprezentanți: S. Malynicz, barrister, M. Atkins, solicitor și K. Shadbolt, trade mark attorney)

Celelalte părți în proces: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) și Société Elmar Wolf

Concluziile recurente

Recurenta solicită Curții:

- anularea Hotărârii Tribunalului (Camera a patra) pronunțate la 22 mai 2012 în cauza T-570/10 și pronunțarea de către Curte a unei hotărâri definitive în cauză;
- obligarea Oficiului și a intervenientei la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și la plata cheltuielilor de judecată efectuate de recurentă.

Motivele și principalele argumente

Potrivit Hotărârii Curții de Justiție din 27 noiembrie 2008, Intel Corporation (C-252/07, Rep., p. I-8823), dovada că prin utilizarea mărcii ulterioare se aduce sau s-ar aduce atingere caracterului distinctiv al mărcii anterioare presupune demonstrarea unei modificări a comportamentului economic al consumatorului mediu al produselor sau al serviciilor pentru care marca anterioară este înregistrată ca urmare a utilizării mărcii ulterioare sau demonstrarea existenței unui risc serios ca o astfel de modificare să se producă în viitor. În mod eronat, Tribunalul nu a solicitat prezentarea unei astfel de dovezi, concluzionând în schimb că este suficient să fie diminuată aptitudinea mărcii anterioare de a identifica produsele și serviciile pentru care este înregistrată și utilizată ca provenind de la titularul mărcii respective, utilizarea mărcii ulterioare determinând o dispersie a identității mărcii anterioare și a influenței acesteia asupra percepției publicului.

Recurs introdus la 28 august 2012 de către Transports Schiocchet — Excursions împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a șaptea) din 18 iunie 2012 în cauza T-203/11, Schiocchet/Consiliul și Comisia

(Cauza C-397/12 P)

(2012/C 331/22)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurentă: Transports Schiocchet — Excursions (reprezentant: E Deshoulières, avocat)

Celelalte părți în proces: Consiliul Uniunii Europene, Comisia Europeană

Concluziile recurente

- Anularea în totalitate a ordonanței de inadmisibilitate a Tribunalului Uniunii Europene din 18 iunie 2012 în cauza T-203/11;

— Admiterea cererilor formulate de reclamantă în primă instanță, mai precis:

— obligarea în solidar a Consiliului Uniunii Europene și a Comisiei Europene la despăgubirea SARL Transports Schiocchet — Excursions pentru prejudiciul suferit de aceasta, în valoare de 8 372 483 de euro;

— declararea faptului că sume astfel acordate i se va aplica dobânda legală de la data notificării acțiunii prealabile în despăgubire către Comisia Europeană;

— obligarea Consiliului Uniunii Europene și a Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată efectuate de recurentă, în temeiul articolului 69 din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție.

Motivele și principalele argumente

Recurenta formulează patru critici împotriva Ordonanței Tribunalului, prin care Tribunalul a respins ca vădit nefondată în drept o cerere de reparare a prejudiciului pretins a fi suferit.

În primul rând, recurenta reproșează Tribunalului faptul că s-a pronunțat cu privire la gravitatea faptei ilicite săvârșite de organele Uniunii deși simpla încălcare a unei norme superioare de către o instituție a Uniunii ar fi suficientă pentru a constitui o faptă ilicită a unei instituții și că Tribunalul, în cadrul examinării admisibilității cererii introductive, nu se poate pronunța decât cu privire la lipsa evidentă a culpei, iar nu privind gravitatea culpei.

În al doilea rând, recurenta susține că Tribunalul nu a răspuns la ansamblul argumentelor. În mod special, Tribunalul nu ar fi ținut seama de faptul că Regulamentul nr. 684/92⁽¹⁾ nu a prevăzut nicio sancțiune împotriva statelor membre care nu respectă procedura de autorizare pe care o instituie.

În al treilea rând, recurenta atacă decizia Tribunalului prin care Tribunalul a considerat că dreptul recurente la o cale de atac efectivă a fost respectat în cadrul regimului instituit prin Regulamentul nr. 684/92.

În ultimul rând, recurenta reproșează Tribunalului că nu a recunoscut în decizia sa răspunderea Comisiei, reținând inacțiunile ilicite ale acesteia. În opinia recurente, Comisia nici nu ar fi redactat raportul de monitorizare prevăzut în Regulamentul nr. 684/92, nici nu ar fi ținut seama de situația operatorilor economici, încălcând articolul 94 TFUE.

⁽¹⁾ Regulamentul (CEE) nr. 684/92 al Consiliului din 16 martie 1992 privind normele comune pentru transportul internațional de călători cu autocarul și autobuzul (JO L 74, p. 1, Ediție specială 06/vol. 2, p. 34)